

Noveller som kryper i kroppen

Ellen Støkken Dahl

Dyrisk

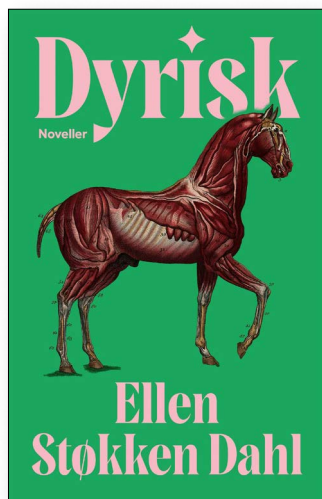
Oslo: Aschehoug, 2025

207 s.

ISBN 9788203457555

Michael 2026; 23: 190–191

doi: 10.5617/michael.13343

De av oss som vokste opp tidlig på totusentallet med skolebibliotek og egen hylle for «skrekk», husker kanskje bokserien *Grosserne* eller *Goosebumps* (1992–1997), en rekke skrekkelige historier med mørk humor for barn. Vi slukte bøkene. Det var mitt første møte med skrekken som ikke hopper frem og roper deg i ansiktet, men heller får det til å pile i leggene, armene og nakken. Denne følelsen er veldig populær blant et bestemt publikum, som gjerne også ser tv-serier som *Black mirror* (2011–) eller filmer som *The Substance* (2024).

Novellesamlingen *Dyrisk* av legen Ellen Støkken Dahl (f. 1991) er en vill skjønnlitterær debut av en dreven vitenskapsformidler med flere suksessutgivelser bak seg. Den inneholder sju fortellinger om dyriske mennesker og/eller menneskelige dyr og utforsker det vi har til felles:

sult, reproduksjon og overlevelse. *Pattedyr* skiller seg noe ut ved å deles inn i tre minihistorier med foreldre–barn-relasjonen i sentrum.

Fortellingene har stort sett et eskalerende tempo, forfatteren leker med den gufne følelsen som etableres hos leseren. Noen ganger venter man spent på at det skjulte skal åpne seg, som i *Sevje*, mens andre ganger treffer

sjokket mer uventet, som i *Flokken*. Fortellerstemmene varierer fra ensomme ulver til et svermende «vi».

Som i *Grosserne* ligger humoren ofte i det absurde, for eksempel når Erik dater en fiskekvinne i *Fiskelykke*, eller når en sykehjemsbeboer spår fremtiden utelukkende med delfiakake i kjakene i *Delfiaorakelet*. Sistnevnte novelle er nok den mest lettfordøyelige for lesere som ikke er vant med kroppsskrek, mens de øvrige novellene krever at sarte sjeler tar litt sats.

Med presist språk skildrer Dahl hvordan kropp og sinn går i oppløsning når man gir etter for animalsk begjær. Språket leder først leseren inn i det uventete og absurde, men etter de første par novellene er man mer forberedt, og forfatteren må derfor eskalere ytterligere. Samlingen er lettlest og kan fint fullføres på en togtur. Den gufne følelsen henger igjen en stund etter at siste side er lest.

Hamida Achour
ach.hamida@gmail.com

Hamida Achour er lege i spesialisering ved Oslo universitetssykehus.